

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 23 серпня 2012 року № 34 (457)

ЖИВИ І КВІТНИ, БЛАГОСЛОВЕННА БОГОМ НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНО!

24 серпня українська нація відзначає 21-у річницю відновлення Незалежної Української Держави. Для кожного, хто береже пам'ять про лицарів і героїв, які впали на полі бою за честь і свободу рідної землі, День Незалежності – головне свято у переліку визначних дат національної історії. Водночас – це Свято обов'язку перед пам'яттю незабутніх героїв, перед нащадками, які через століття захоплюватимуться чином одних і з докором згадуватимуть інших, запитуючи крізь віки: "Що ви робили, коли Україну було віддано на поталу диким ординцям, коли стояла вона, як сирота, на розпуттях велелюдних, потерпаючи за ваші чвари і роздор, коли світ здивовано спостерігав за країною, що опинилася на Говерлі своєї ганьби?"

Аби сумління не пекло нас, навіть мертвих, ганьбою за слабовольність, мовчазне потурання ворогам, за те, що не захистили сьогодні честь і гідність України, що не врятували від потопту її мову, щоб не соромилися нас наші далекі нащадки, станьмо справжніми патріотами – людьми не лише палкого слова, а й відважного чину. Нехай кожний день нашого життя буде присвячений сьогоденню та майбутньому української нації та її держави. Ми знаємо, як боронити рідний край від підступного ворога. Прикладом для нас служить звитяга наших великих попередників.

Слідом за ними, ступаючи на стяг звитяги, кажемо: "Живі і квітни, благословенна Богом незалежна Україно!"

 АНОНС

Віктор ЮЩЕНКО:

"З'ЯСУЙ ДЛЯ СЕБЕ, ЩО ТИ ОБИРАЄШ: ХЛІБ ЧИ СВОБОДУ"

Вітаючи український народ з 21-ою річницею Незалежності, Віктор Ющенко сказав: "А побажання мої будуть за Тарасом Григоровичем Шевченком, який просив у Всевишнього послати нашому народові "братолюбіє" та "єдиномислієʼ".

"Від кожного з нас залежить майбутнє України, – вважає Віктор Ющенко. – Приймаючи рішення, за кого віддати свій голос на виборах, спочатку визначся, які ти сповідуєш цінності, що ти хочеш зробити для своєї країни, з'ясуй для себе, що ти обираєш: хліб чи свободу. Можна жити, їсти, пити і залишатися твариною. Але Бог дав нам душу, тож маємо бути духовними істотами – людьми. Інколи треба голодувати заради того, щоб ситою була твоя нація, замерзати – щоб теплом зігрілася нація, життям пожертвувати – аби вічно жила твоя нація..."

І про антиукраїнські дії сучасної влади: "Якщо, нав'язуючи "двоязичіє", з України витісняють її мову, то це означає, що імперська політика асиміляції та колонізації триває. Адже націю не обов'язково знищувати фізично. Досить убити її мову та культуру, нав'язати їй чужі цінності, і вона перестане існувати...", – наголосив колишній Президент.

А найвищою цінністю для Віктора Андрійовича є свобода.

Інтерв'ю з Віктором Ющенком читайте на 4–5 стор.

 ВІТАННЯ

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Лідер Конгресу Українських Націоналістів Степан БРАЦЮНЬ

Дорогі друзі, побратими, однодумці! Дорогі українці!

Вітаю усіх Вас із найвидатнішою подією у новітній історії українського народу – двадцять першою річницею Незалежності нашої Держави!

Цей рік для українського народу є надзвичайно важливим. Українці обиратимуть новий склад Верховної Ради. Доля нашої держави вирішальним чином залежить від того, які люди після виборів прийдуть у парламент, – патріоти, для яких Україна – понад усе, і вони це довели ділом, чи захланні ділки, для яких Україна – лише територія для збагачення.

Конгрес Українських Націоналістів іде на вибори разом із Віктором Ющенком. Ми виставили свою команду кандидатів у народні депутати України. Нехай у ці нелегкі часи знову усміхнеться нам доля! Піднесімо ж вище прапор нашої боротьби! Наша Перемога – то лише питання часу, вона є такою ж неминучою, як настання світлого дня після темної ночі!

Згадаймо у цей день поіменно усіх тих, чиїми стараннями українська національна ідея, пронесена через століття, спалахнула у серцях мільйонів наприкінці 80-х років XX століття. Згадаймо і тих Славетних Лицарів, які без жодної хвилини вагань у потрібну мить поклали на олтар визволення Вітчизни власне життя! Вічна їм пам'ять!

Бажаю Вам доброго здоров'я, ідейної міці, політичної стійкості, витривалості та наснаги у нашій спільній справі, визначеній програмовими засадами Конгресу.

Слава Україні!
Героям слава!

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Богдан БОРОВИЧ,
За Головну Булаву
Братства ОУН-УПА

ШАНОВНІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

Наближається 21-а річниця Незалежності нашої держави. Але попри святковий настрій, ми сьогодні, як ніколи, відчуваємо, що не все так добре у нашому домі. У ситуації, що склалася в Україні нині, а саме: активізація антиукраїнських сил, відкрите втручання Росії у внутрішні справи України, галопуюча здача Президентом і урядом України національних інтересів, шалений тиск з боку п'ятої колони на мову, підписання В.Януковичем закону про мови стало фіналом цієї антиукраїнської політики комуно-олігархічної промосковської правлячої верхівки.

Ця самозакохана та ожиріла верхівка теперішнього владного режиму повірила у примару власної "унікальності" та "неперевершеності". Скориставшись нашою неорганізованістю та розбратом, прийшовши до влади обманним шляхом, ця кліка почала стрімко нищити демократичні завоювання української нації: свободу слова, повернення історичної правди і пам'яті народу. Розпочалося переписування історії України, заперечення геноциду українського народу під час Голодомору 1932–1933 років, наступ на українську мову, культуру, духовність. Українці в Україні почали відчувати себе як у вигнанні. Усі патякання біло-голубих засвідчили – змін на краще не буде. За неповних три роки майже нічого з обіцяної передвиборної програми Януковича "Україна для людей" не виконано. В країні швидкими темпами будується підмурівок поліцейсько-путінського режиму.

Здавши українську територію за Харківськими угодами, Україна дешевшого газу не отримала.

Погіршується життєвий рівень населення.

Але вся ця ситуація, в якій опинилася Україна на 21-му році Незалежності, не повинна нас зневірити і розслабити. Бо сьогодні, у цей надзвичайно складний історичний період становлення нашої держави, ми повинні відчути свою високу відповідальність перед пам'яттю славних героїв нашої минувшини і майбутніми поколіннями українців.

Наша нація виборола і вистраждала право розбудовувати власну державу на рідній землі.

Вітаю всіх учасників національно-визвольних змагань 40–50-их років, "шістдесятників", в'язнів німецьких і совєтських концтаборів, усіх українських патріотів і весь український народ з цим величним святом – нашим другим Великоднем – Днем Незалежності України.

Тільки єдністю наших рядів ми зможемо побороти труднощі, зберегти, зміцнити і розбудувати сильну, незалежну і процвітаючу Українську державу.

Борімося – поборемо!
Слава Україні!
Героям слава!

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ЗАСАДИ ВЛАДНОЇ ПОЛІТИКИ:

юридичний нуль, помножений на яничарство

Людмила КОХАНЕЦЬ

Відчуття повного дежа вю. На телекартинці, як перед виборами 2004 року, знов пошматована мапа країни. Клапті "російсько-регіональної" зашморгом зависли над Сходом і Півднем: підлий парад реваншистів, кодла малоросійських лакуз, перефарбовує у "триколір" дедалі ширшу територію України. Під тріумф "кидалових" – Януковича-Литвина-Колесніченка-Ківалова – відчиняюються двері пошесті "руского міра", і всі заяви їхніх поплічників на кшталт Володимира Олійника про "торжество демократії і перемогу європейських мовних цінностей" не приховають цинізму і ницості яничарів у ранзі законників.

"РОЗУМІЮТЬ" ДВІ. АЛЕ "БАНДЕРОВСЬКІЙ" НЕ "ПОНІМАЮТ"

Сфальсифіковані провладною більшістю "засади мовної державної політики" відповідають вимогам Європейської хартії із захисту регіональних та міноритарних мов так само, як красиво проанонсована обіцянка Володимира Литвина не підписувати "за жодних обставин" скандальний закон його ж таки підпису під "документом". Цю майже математичну відповідність плаксивого "благодійника" поліщуків, прописаних на пригодованому державним коштом мажоритарному окрузі нинішнього спікера, переконливо довів його колега, влучно прозваний журналістами "заслуженим семафором парламенту". Заступник голови фракції партії регіонів Михайло Чечетов необачно відкрив козирні шістки шулерів: "46 мільйонів людей розуміють дві мови: російську й українську. Не болгарську мову, не угорську мову, не румунську мову, не єврейську мову, ідиш чи іврит, я не знаю, як там. Ці мови розуміє лише купка людей. Ми говоримо про дві мови, які розуміє весь народ…".

Якщо не весь народ, то принаймні його більша частина чудово розуміє, що пан Чечетов за звичкою перебільшив: їхній закон написано для однієї мови. І немає чого клеїти дурня перед румунами, болгарами, гагаузами чи "купкою" кримських татар – автори "засад" так само дбають про інтереси меншин, як "справедлива" українська Феміда про дотримання принципів незалежного правочинства. Тим паче не йдеться про українську, яку "поліглоти" з владних орбіт затято вважають не гідним свого " потужного інтелекту"…

Як відомо, Віктор Янукович, начебто Президент України – не Донбасу, не Харкова, Одеси, Херсона, Миколаєва чи ще якоїсь позначки на мапі зокрема, – а у її повноцінному вимірі, "від Сяну до Дону", "посоромився" накласти вето на закон, який розколює нашу країну за мовним принципом: дивовижна "скромність" гаранта територіальної цілісності держави на тлі його плідних зусиль з ліквідації звань "Героїв України" Роману Шухевичу і Степану Бандері! Так само "не наважився" почесний голова Партії регіонів (!?) відірватися від теплого пляжу кримської резиденції, де він ніжився, наче безтурботний студент, у "робочій відпустці" (ще один нонсенс!), аби в Києві зустрітися з представниками української інтелігенції і бодай справити враження стурбованості недоречною ініціативою однопартійців. Хоча чому дивуватися напівграмотному вихідцю з пролетарського Єнакієвого, коли мобілізована "гуманітарною" радницею Януковича ця сама інтелегенція не відчула приниження від етапування своїх тіл, наче валіз з китайським "ширнетребом", до Криму – на раду до "Хазяїна"? Також ніби ілюстрація з Гоголя – запорожці на аудієнції в матінки-цариці: "Не встанемо, мамо! Не встанемо! Помрем, а не встанемо!... Та спасибі, мамо! Провіянт дають добрий, хоча барани тутешні зовсім не те, що в нас на Запоріжжі… Помилуй, мамо! Для чого губиш вірний народ? Чим прогнівали?..."

Чи міг би лідер країни, який поважає народ, дозволити собі таку відверту зневагу до представників його провідної верстви? Звичайно, ніколи! І не тільки тому, що цивілізовані президенти цінують еліту свого народу, а ще й з тієї простої причини, що ця еліта відчуває відповідальність перед нацією і керується у своїх діях почуттям гідності, а не апетитом до "провіянту" – цієї ницої плати за власну відданість "татові"…

А доки "вірний народ" – члени робочої групи з удосконалення закону (тобто з удосконалення того, що апріорі незаконне, оскільки ухвалювалося в шулерський спосіб, і так звані поправки лише легалізують це шулерство) – на чолі з видатним "мовознавцем" гінекологом за освітою Раїсою Богатирьовою думу думають, як посилити позиції державної мови і не завдати шкоди цією "українізацією" щойно визволеній з "пригнічення" російській (навряд чи гінекологічний фах здолає це шизофренічне завдання: тут, дай Боже, щоб психіатрична бригада впоралася), "засади" регіональних валуєвих метастазами врізаються в організм держави.

Так, Національна рада з питань телерадіомовлення поквапилася відзвітувати про успішну реалізацію закону в практиці: вже вилучено графу "мова" із заяв про видачу ліцензій на теле-і радіомовлення. Державною відтепер можна не "заморочуватися" навіть для годиться, про що Нацрада відразу ж радісно повідомила всім "суб'єктам господарювання". У Харкові і в Миколаєві днями взагалі дійшло до побоїща. Прихильники рішення міськрад про ухвалення російської "общєпонятним" напали на захисників державної. Правохоронці у цій ситуації, звісно ж, опинилися на боці тих, хто "моя твоя нє понімаєт бандеровскій язик". А робоча група собі засідає: "удосконалення" неможливого в принципі – наче приречена на викидень невдала вагітність (можливо, пані Богатирьова хоча б у цих термінах не заблукає?)…

АДЕКВАТНА ВІДПОВІДЬ НА ПРОВОКАЦІЮ

Це переконливо доводить ще один член фракції ПР (і її ж головний біль) Сергій Головатий. Минулого тижня народний депутат презентував свій законопроект "Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні", вже зареєстрований і розміщений на сайті Верховної Ради. Цей документ, за словами пана Головатого, він підготував у відповідь на "провокативний закон", котрий є "нікчемним актом з початку свого виникнення, юридичним нулем".

– У зв'язку з тим, що я йду з політики, я не хотів і, можливо, я цього не робив би, якби не було вчинено провокацію, – пояснив журналістам причини своєї законодавчої активності автор альтернативного проекту. – Бо я сам не порушив би цього стану латентної шизофренії, в якому перебуває велика частина російськомовного населення в особі етнічних українців… Але має бути адекватна відповідь на маніпуляцію, на шахрайство… Це інструмент стратегічної мети, відповідно Росії, до розколу України. Цей закон нас відкинув не те, що у 1989 рік, він нас закинув багато далі – до 1989 року, тобто в часи, коли ще не було прийнято закон "Про мови в Українській РСР". Але тоді був Радянський Союз. Чи може це бути в державі, яка утворилася саме для того, щоб захистити українців від нищення і хамства, якого вони зазнавали?

Верховна Рада, продовжив Сергій Головатий, ухвалила закон не про порядок застосування мов в Україні, вона зазіхнула на засади, вже визначені Конституцією. А це вже питання не простої більшості. Засади, нагадаємо, вже скріпила своїми голосами конституційна більшість пам'ятного 28 червня 1996 року. "І, починаючи з жовтня 1989 року, по той день, коли вважається, що було ухвалено закон Колесніченка-Ківалова, в Україні був певний спокій, умовний спокій, ніхто не чіпав цього питання, – наголосив пан Головатий. – Але цей умовний спокій було порушено через 23 роки після одержання українською мовою статусу державної…".

Автор альтернативи, як досвідчений фахівець в царині міжнародного права, спростовує домисли доморощених "юристів" з фракції ПР та їхніх соратників-комуністів про європейськість потворного дітища парламентської більшості. "Засади" не відповідають європейським стандартам захисту державної мови та національних меншин попри всі притягнуті "всує" посилання на низку міжнародних актів, зокрема, на вже названу хартію. Навпаки, вони суперечать основним завданням цієї "мовної конституції" Європи. Хартію було укладено для захисту та розвитку регіональних та міноритарних мов, але жодним чином не для колективних чи індивідуальних прав носіїв цих мов на ущемлення державної.

Що ж пропонує автор у своїй "адекватній відповіді на прояв шахрайства"? Є кілька важливих положень. **Перше.** Будь-яка інша мова, що застосовується в Україні, окрім української як мови титульної нації та мов інших корінних народів України, є іноземною. "Українська мова є невід'ємним елементом конституційного ладу України як унітарної держави. Спроби запровадження офіційної багатомовності на національному рівні всупереч Конституції і встановленій конституційній процедурі є діями, спрямованими на розпалювання міжетнічної ворожнечі, мовний розкол країни, порушення конституційного ладу і територіальної цілісності України. Публічне приниження чи зневажання української мови є неприпустимими нарівні з наругою над державними символами України". Отже, в законопроекті зазначається, що навмисне спотворення української мови в офіційних документах і текстах, створення перешкод та обмежень у користуванні українською, застосування державної мови з порушенням стандартів та змішування її з іншими мовами "мають наслідком відповідальність".

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Друге. В документі йдеться, що мовою національної меншини є іноземна мова, яку громадяни України, за етнічним походженням неукраїнці, історично та впродовж багатьох поколінь застосовували як свою материнську мову. Дія законопроекту не поширюватиметься на мову релігійних обрядів та на сферу приватного спілкування між особами.

Третє. Автор звертає увагу, що кожний громадянин України зобов'язаний володіти українською як мовою свого громадянства. Також передбачено, що рівень володіння українською, необхідний для того, щоб обійняти відповідну посаду, визначає Національна комісія зі стандартів державної мови.

Четверте. Мовою нормативно-правових і нормативно-розпорядчих актів органів державної влади, органів влади Автономної республіки Крим і органів місцевого самоврядування на всій території є українська.

П'яте. Мовою дошкільної освіти у державних та комунальних закладах і загальної середньої освіти також є українська. У місцевостях традиційного поселення осіб, що належать до національної меншини і чисельність яких становить не менш як 50 відсотків громади села, селища або міста районного значення, мовою дошкільної та загальної середньої освіти у державних і комунальних закладах може бути поряд з українською відповідна мова національної меншини або відповідна регіональна (міноритарна) мова, яка запроваджується на підставі подання громадського об'єднання, що представляє інтереси національної меншини і місцезнаходженням якого є відповідний населений пункт.

Шосте. Українська – мова вищої освіти у державних та комунальних вищих навчальних закладах. Вони можуть застосовувати іноземні мови для викладання вибіркової частини навчання.

Сьоме. Мовою медичної допомоги та медичного обслуговування є українська. Особа може звертатися по одержання медичної допомоги також іншою мовою, яку розуміє медичний працівник. У випадку, якщо пацієнт та медик не дійдуть згоди у мовному питанні, медичний працівник залучає перекладача. Вартість його послуг відшкодовує особа, яка не спромоглася порозумітися українською.

Восьме. Планується внести зміни до Кодексу про адміністративні правопорушення, якими передбачено, що відмова у наданні українською мовою інформації про товари та послуги з боку суб'єктів господарювання усіх форм власності, порушення порядку застосування та стандартів української мови у внутрішніх актах, у діловодстві з боку організацій та суб'єктів господарювання усіх форм власності, порушення порядку застосування української телерадіоорганізаціями і друкованими ЗМІ, на культурних і спортивних заходах караються накладанням штрафів – від 300 до 400 неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Повторне порушення протягом року вже тягне від 400 до 700 штрафних "мінімумів".

Сергій Головатий також пропонує внести зміни до Закону "Про кінематографію": "Іноземні фільми перед розповсюдженням в Україні в обов'язковому порядку повинні бути дубльовані або озвучені чи субтитровані державною мовою, а також можуть бути дубльовані або озвучені чи субтитровані мовами національних меншин".

І, насамкінець, у перехідних положеннях законопроекту передбачено визнати таким, що втратив чинність, Закон України "Про засади державної мовної політики". Точніше, так званий закон, застосування якого Сергій Головатий образно і влучно охарактеризував журналістам як виконання "кіріло-путінського" плану із знищення української державності…

Отже, як випливає з вище перелічених положень, даремно сьогодні марнують час і напружують звивини члени спеціальної робочої групи під патронатом пані Богатирьової. Хоч як би старався "пройти" крізь крапельки чи, точніше, крізь хитромудрі "кидалівські" рядки Леонід Макарович, хоч як би доводила свою відданість українській справі знавець генетичної шляхетності клану Януковичів Лариса Скорик – їхня "звитяжна" праця дедалі більше скидається на сізіфову. Закон юридично виправити неможливо. Це все одно, що повірити в щирі наміри "донецького клану" поділитися награбованим з тими, чиє життя "вже сьогодні покращилося" до повної "вакансії" у гаманцях. Тим паче, що член групи з "допрацювання" Вадим Колесніченко вже "удосконалився" так, що запропонував "україномовну інтелігенцію в підкомісіях розбавити російськомовною". Мовляв, щоб уникнути загрози повторної насильницької українізації. Не виключено, пропозицію врахують, адже "не встанемо, тату! не встанемо! Провіянт ж бо хороший…"…

Хоча – справедливості ради– треба сказати, що й сподівання Сергія Головатого на ухвалення його законодавчої ініціативи дуже примарні. Принаймні поки що. І не тому, що законопроект поганий. Чи ще гірші колеги Сергія Петровича у порідлій перед виборчою грозою сесійній залі. Чи зовсім погана "кіріло-путінська" мафія. "Перш ніж звинувачувати "воріженьків" у наших бідах, наївно сподіваючись, що вони якось самі собою згинуть, "як роса на сонці",– правильно спостеріг в одному з виступів проректор Острозької академії Петро Кралюк, – чи не краще подивитися на себе, хто ми є? І подумати над тим, як витравить в собі малоросіянина. Бо направду наші біди не стільки від "воріженьків", скільки від наших малоросійських комплексів".

…Водій маршрутки "Тернопіль-Київ" (з українським прапором на лобовому склі) крутить російський бойовик про "подвиги" контрактників у чеченських горах. У львівській кав'ярні лунає примітивна російська попса. У Хмельницькому на запитання, чи є газети українською мовою, кіоскерка з погордою відповідає: "Такіх нє бєрьом…". У київському метро майже в кожній руці то російська детективна попса, то газета "Сєгодня"... Хіба не виглядає з багатьох земляків, цілком начебто своїх з виду, маленький колесніченко чи крихітний недорика ківалов? Тоді чому дивуватись появі великих – не за масштабом, звичайно, а за рівнем біологічної стиглості?

…Ганна Герман в інтерв'ю "5 каналу" з якоюсь дивною гордістю, не згірш від продавщиці преси в Хмельницькому, заявила, що "суспільство дуже холодно відреагувало" на "мовний" закон – "масово не вийшло, і це реалії". Отже, яка проблема? "Значить, об'єднувати Україну ми будемо на інших цінностях", – пообіцяла пані Герман. Як кажуть у таких випадках, боронь Боже, нас від таких об'єднувачів, а з ворогами-роз'єднувачами ми самі розберемося. Хоча, на жаль, радниця має рацію. Масово суспільство не вийшло. І тому не тільки політичні блазні із зросійщених регіонів, а й деякі галичани за походженням можуть спокійно копати носаком "луї-віттонів" по напівживій від чергових знущань материнській мові…

ПОГЛЯД

ЧИ Є ХРИСТИЯНСЬКІ ЦІННОСТІ ТАМ, ДЕ ПРОЦВІТАЮТЬ ПОДВІЙНІ СТАНДАРТИ?

Тарас МАРУСИК

Винесене в заголовок запитання є насправді риторичним і не потребує відповіді. А відштовхнувся я від слів патріарха Московського і всієї Русі Кирила напередодні його історичного, як це подають у російських і польських ЗМІ, візиту до Варшави – для підписання спільно з римо-католицьким архієпископом Юзефом Михаликом послання польському та російському народам (цитую за УНІАН): *"До мене питання – як до предстоятеля Російської православної церкви – могло б звучати таким чином: яка роль Церкви у всьому цьому, чому ви входите в цей процес? І відповідь буде такою: а хто? Яка інша організація, яка інша сила здатна, відштовхуючись від загальних цінностей, а такими є християнські цінності, відштовхуючись від єдиного тексту Євангелія, від закликів самого Господа просити один в одного прощення, щоб сам Бог нас простив, – хто ще може запропонувати цей сміливий проект нашим народам?"*

Християнські цінності, як кажуть, або є, або їх немає. Ось свіжий приклад. Незадовго до "історичного візиту" Кирила, 7 серпня ц.р., під час траурного мітингу і панахиди за загиблими в урочищі Сандармох на Соловках священики Російської православної церкви проігнорували прохання української делегації освятити український пам'ятний знак загиблим у таборах. Про це повідомило радіо "Свобода". Невідома причина такого антихристиянського кроку з боку церкви, очільник якої всього через десять днів закличе поляків і росіян відмовитися від помсти й ненависті.

Може, справа в усіх тих "розкольниках", "буржуазних націоналістах", "автономістах", "уніатах" і т.п., убитих капітаном Матвеєвим 75 років тому? Нагадаю, що цей недолюдок на відзначення 20-річчя "великої жовтневої соцреволюції" власноручно розстріляв понад 1000 осіб, серед яких – письменники Валер'ян Підмогильний, Микола Зеров, Микола Куліш, Мирослав Ірчан, Григорій Епік, режисер Лесь Курбас, урядовці УНР, громадські й церковні діячі, вчені, військові.

Ганебна поведінка отих попів (язик не повертається назвати їх "священиками") не відштовхується від Євангелія, а відштовхує його, а з ним і Господні заповіді. Крім того, це означає, що Кирило і Російська православна церква впритул не помічають існування великого народу і не вважають українців окремим народом. Тому і загравати нема з ким, і вибачатися нема перед ким.

Яка ж тоді ціна підписаного з архієпископом Юзефом Михаликом послання? Політична. По-перше, ще до підписання послання президент Польщі Броніслав Коморовський прийняв Кирила в Бельведерському палаці. По-друге, за місяць до візиту в Польщу Кирило відвідав меморіальний комплекс "Катинь", одну з російських, як він висловився, Ґолгот. Це дуже точний і вивірений дипломатичний крок по відношенню до поляків, адже досі ще не загоїлися душевні рани тих, кого зачепила катинська трагедія дворічної давності.

Цей "Drang nach Westen" ("Натиск на Захід" – на противагу "Drang nach Osten", ідеології німецької експансії на схід) – невипадковий і, очевидно, погоджений із Кремлем. Як досвідчений кагебіст, Кирило вирішив зіграти на історичній пам'яті поляків і їхньому благоговінні перед Папою Іваном Павлом II (Каролем Войтилою). Саме він ініціював у 1965 році звернення до німецьких єпископів, у якому йшлося про трагічні періоди у відносинах між польським та німецьким народами, про кривди часів Другої Світової війни та інші завдані кривди. Те звернення закінчувалося словами: "Пробачаємо і просимо вибачення". Цю тему К.Войтила розвивав і тоді, коли став Папою. Під час другого візиту до Польщі в червні 1983 року Іван Павло II виголосив: *"Пробачення – це сила великої любові. Пробачення – це не слабкість. Пробачення не означає відмови від правди і справедливості. Означає: вимірювати правду і справедливість у дусі Євангелія"*.

Папа Іван Павло II і Патріарх Кирило сповідують різні Євангелія. І це розуміють багато польських і російських авторів. Історик і політолог Олександр Янов у своїй статті "Ординський синдром РПЦ", опублікованій 15 серпня ц.р. в "Новой газетє", написав, що за РПЦ, починаючи із середини XIII століття, жодних моральних цінностей не водилося: *"Немає в неї такої традиції. І довести це для будь-кого, хто знає її історію, не дуже складно. Дата, звичайно, знайома зі шкільної лави: в середині XIII століття Русь завоювала Орда. Чого, проте, нам у школі не пояснили, то те, що з моменту завоювання стала раптом РПЦ фавориткою цієї самої Орди"*. Ординці, стверджує О.Янов, не були філантропами. Вони платили РПЦ за колабораціонізм: *"Той же "ординський синдром" і 1943-го, коли пригорнулася вона до грудей Сталіна, як колись до грудей монгольського царя, і віддано співпрацювала з його спецслужбами. І 2012-го, коли намагається вона підкріпити своїми середньовічними канонами ідейну порожнечу чекістської влади"*.

Коментуючи Кирилів візит, одне з найтиражніших польських видань Gazeta Wyborcza прямо написало, що за радянської влади він співпрацював із КДБ і завдяки цьому зробив таку церковну кар'єру.

На цьому тлі здивувало інше польське видання Polityka. В статті "Місія Патріарха" Адам Шостdebкевич грудьми став на захист Кирила, стверджуючи, що критика, яка розгорнулася на його адресу в польській і російській пресі, не зовсім справедлива: *"Це постать колоритна і заслужена, а не лише власник розкішного годинника. Під його керівництвом Церква має шанс кадрово й організаційно стати на ноги і бути в житті Росії чимось більшим, аніж велика благодійна установа. Всупереч чорним стереотипам немає досі жодних доказів, що Кирило був співробітником КДБ і комусь зашкодив. І що Церква є в якомусь підлому союзі з Кремлем… Керівництву Польської Церкви може бути по дорозі з московською – з огляду на її сильний і загальний антилібералізм"*.

При цьому автор ніби між іншим згадує закатованого енкаведистами в Катині Симона Федоренка, верховного православного капелана польської армії, не пишучи про його етнічне походження, зазначаючи, що в Катині серед похованих громадян Польщі найбільше білорусів, українців, лемків, словаків. Торкаючись репресій проти православних священиків у міжвоєнний період, відчувається, що автор знає, яка Церква існувала на українських етнічних землях Холмщини і яку Церкву там утискала польська влада, пояснюючи це боротьбою з "українським тероризмом й екстремізмом". Але мовчить, бо писати треба про примирення між російським і польським народами, тому місця для українського народу в такій схемі немає.

До речі, на зустрічі з Кирилом президент Польщі Б.Коморовський згадав С.Федоренка, але як поляка православного віросповідання. Насправді С.Федоренко був українцем, і про це нагадує російський священик, москвич Яків Кротов у своєму "Словнику святих". Якби так сталося, що Я.Кротов став на чолі РПЦ, то ця церква позбавилася б і від ординського синдрому, і від подвійних стандартів, і від співпраці з Кремлем. На жаль, цього не станеться, мабуть, ніколи.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Віктор ЮЩЕНКО: "МИ ПРОГРАЄМО УКРАЇНСЬКЕ МАЙБУТНЄ, ЯКЩО НЕ ПОЧУЄМО ГОЛОС ПАТРІОТІВ"

Інтерв'ю Президента України (2005–2010 рр.), лідера "Нашої України" Віктора Ющенка

ПРО ДУХОВНУ СПОРІДНЕНІСТЬ І ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ

– Мої питання, може, будуть дещо суб'єктивні, бо стосуватимуться того, що особливо вразило чи дуже болить особисто мене, і що, схоже, мало вписується в передвиборчу риторику... Серпень 2008 року пам'ятаю, наче це було вчора. Російські танки – за 60 кілометрів від Тбілісі. А Президент України в товаристві лідерів Польщі, Литви, Латвії та Естонії виступає на столичному майдані Грузії перед її захисниками. Ми пишалися Вами, Вікторе Андрійовичу, як людиною, для якої найвищою цінністю є свобода. А такі шляхетні ідеали сповідують лише достойні люди. Розкажіть, як визріло рішення летіти в Грузію в розпал російської агресії? Що спонукало Вас до такого вчинку?

– Історія дружніх відносин українського та грузинського народів, їхньої взаємної прихильності та поваги давня. У різні часи її плекали видатні та авторитетні особистості – гідні репрезентанти України та Грузії. Нашим народам притаманні волелюбність і патріотизм, доброзичливість і прагнення до незалежності. Така духовна спорідненість спонукає до взаєморозуміння, коли проблеми й болі іншого народу сприймаються, як власні.

Пригадую, коли, будучи Прем'єр-міністром України, 2000-го року прибув у Грузію. Країна переживала тяжкі часи – безробіття, на вулицях стояли напівголодні люди, не було тепла, світла. Одне слово, руїна. За таких похмурих обставин відбулася наша зустріч із тодішнім Президентом Грузії Едуардом Шеварднадзе. Запитання – чим може допомогти Україна – виглядало б риторичним... Рішення прийшло само собою, і коли погодив його з Президентом Леонідом Кучмою, Грузія отримала п'ять тисяч тонн українського хліба. Це була допомога братньому народові від незалежної України.

– А далі була війна...

– Коли восьмого серпня 2008 року російські війська вторглись на територію суверенної Грузії, Міністерство закордонних справ України одержало доручення Президента виступити із заявою, що передає ставлення нашої держави до збройного нападу Російської Федерації на Грузію. Це було в той час, коли російська пропагандистська машина переконувала міжнародну спільноту, начебто Грузія розпочала військові дії проти Росії. Позиція України була поширена ЗМІ, про неї почув світ.

З грузинським Президентом, моїм другом Михайлом Саакашвілі ми спілкувалися по декілька разів на день. Я знав, наскільки загрозливою була ситуація навколо його країни, народ якої насамперед потребував політичної підтримки інших держав.

ВІЙНА, ЯКУ РОЗПОЧАЛИ "МИРОТВОРЦІ"

– На той час кремлівський міф про напад Грузії на "вєлікую Россію" був дуже поширений. Цей абсурд, на жаль, тиражували чимало українських ЗМІ, а на різних телешоу політики відомої орієнтації запопадливо таврували "праведним" гнівом Тбілісі. І лише з нагоди четвертої річниці російсько-грузинської війни Путін приголомшив світ цинічною відвертістю: публічно визнав, що ще за два роки до війни Росія на своїх військових базах у Південній Осетії тренувала та озброювала її "ополченців".

– Це при тому, що російські бази в Південній Осетії мали статус миротворчих, і водночас саме там готувалися бойовики, які згодом прицільним вогнем знищували грузинські села під Цхинвалі. Іншими словами, Росія не лише вчинила акт агресії проти суверенної країни, до того ж, учасниці СНД, а й, порушивши всі норми міжнародного права про миротворчу діяльність, виступила союзником однієї з ворогуючих сторін, які ці "миротворчі" сили зобов'язані були розділяти. Це був виклик і Грузії, й Україні, й світовій співдружності.

За таких обставин я, як Президент України, вважав, що не можу обмежитися лише декларуванням позиції. Рішення летіти в Грузію визріло практично відразу. Я телефонував Президентові Литви Валдасу Адамкусу, Президенту Польщі Лехові Качинському. Ми погоджували наші дії, обговорювали певні моменти, приміром, на чиєму літаку вирушати в Грузію. Польський президент усе ще користувався "тушкою" – допотопним літаком, у якому він і загинув під Смоленськом. Певні "транспортні" проблеми були й у нашого литовського колеги...

ПОЛІТ СВОБОДИ

Врешті всі проблеми були з'ясовані, питання погоджені. Домовлено, що в Тбілісі летять президенти України, Польщі, Литви, Президент Естонії Тоомас Хендрик Ільвес і Прем'єр-міністр Латвії Івар Годманіс. Ми зустрілися в Криму, щоб звідти вирушити в Грузію. Та виникли нові перешкоди. Росія відмовилася надати нам "повітряний коридор". Ми скористалися "коридором" Туреччини. 12 серпня наш літак піднявся в небо і пізно ввечері приземлився на військовому аеродромі в Азербайджані. Гірськими дорогами добралися до Тбілісі, піднялися на сцену майдану, де вирував багатотисячний мітинг.

На мітингу виступає Президент Грузії М.СААКАШВІЛІ

– Які слова Ви сказали грузинському народові?

– Якщо стисло, то я сказав грузинам, що вони не самотні в боротьбі за незалежність рідної землі. Їх підтримує Україна. Адже хто краще, ніж українці, знає ціну свободі?! За неї вони заплатили життями мільйонів кращих своїх синів і дочок. Квітесенцією промов лідерів усіх п'яти країн була солідарність з грузинським народом, упевненість в його перемозі. На тбіліському майдані стояли захисники Грузії – відважні та рішучі. Думаю, що тоді їхня воля до боротьби зміцнилася ще й твердою вірою в перемогу. Тут панував шквал високих почуттів. Дехто вважає, що саме тоді російські танки зупинилися на підступах до грузинської столиці.

– У той час мені зателефонував давній друг, соратник першого Президента Грузії Звіада Гамсахурдіа. Він дякував Вам і Україні, прирівняв Ваш вчинок до Шевченкової поеми "Кавказ", яку знають напам'ять українською мовою навіть ті кавказці, які досконало нею не володіють. Сказав, що грузини ніколи не забудуть Ваш "політ свободи". Що було потім?

– До Грузії прибув Президент Франції Ніколя Саркозі. Він привіз план врегулювання російсько-грузинського воєнного конфлікту. На мій погляд, не всі його пункти були досконалі. План врегулювання згодом підписали обидві сторони. Проте не всі свої зобов'язання Росія виконала.

– В Україні, де абсолютна більшість людей підтримувала Грузію, реакція на "політ свободи" лідерів п'яти європейських країн була дивовижною – і з боку деяких Ваших соратників, і з боку медіа. Телеканали обмежилися півторахвилинним сюжетом про мітинг у Тбілісі за Вашою участю, здебільшого інформація про Ваш візит у Грузію або замовчувалася, або подавалася із знаком мінус, мовляв, Росія розгнівається. Рефлексії декого з представників тодішньої й теперішньої влади, совість яких скував чи то страх, чи моральна деградація, на Вашу чітку підтримку Грузії виглядали дріб'язково огидними. Чому? Люди забули про честь, змаліли душею?

ПРО СОРАТНИКІВ І СПЕЦСЛУЖБИ

– Починаючи з восьмого серпня, ні уряд, очолюваний Тимошенко, ні Верховна Рада під керівництвом Яценюка, все не могли визначитися із своєю позицією щодо вторгнення російських військ у незалежну, дружню нам країну. Десь у 20-их числах "побачила світ" заява уряду. В її тексті ви не знайдете таких слів, як "вторгнення" чи "агресія", а лише вихолощені, обережні фрази, які навряд чи когось зачеплять. На той час, на жаль, уже годі було сподіватися чіткої та виразної позиції парламенту. Ну, а деякі засоби масової інформації, очевидно, не хотіли, щоб тональність їхніх повідомлень була сміливішою і порядною від урядових чи парламентських. Прикро, коли молода людина, для якої близькими та зрозумілими мали би бути такі поняття, як честь і свобода, озвучує сентенції, далекі від моральних принципів та ідеалів.

Я сотні разів ставив собі питання, як таким чином можуть коментувати ситуацію, вочевидь сформовану проти волі і проти свободи суверенного народу, молоді, але вже глибоко скалічені духовно люди? Адже якщо ти маєш честь і громадянську позицію, то ніколи не будеш рупором блюзнірських коментарів, які не мають нічого спільного з правдою, з болем народу, проти якого вчинив злочин набагато сильніший ворог, який є загрозою і для твого народу. Мабуть, справді, деякі люди змаліли душею.

– ...І не в останню чергу – через підривну діяльність, яку на території нашої держави здійснюють, тепер уже відкрито, російські спецслужби, їхня

Тбілісі: Віктор ЮЩЕНКО за столом переговорів

агентура чи просто "легіонери" із продажних. А чому нема протидії з боку українських спецслужб? Як, до речі, не було її і за часів Вашого президентства. Адже в наших спецслужбах також є віддані Українській державі люди. Тим часом 2006 року не відбулися міжнародні військові навчання в Криму – під супровід інспірованих Росією "протестів" агресивного натовпу, який при бажанні можна було нейтралізувати за кілька годин.

– Чітка орієнтація українських спецслужб на захист національних інтересів розпочалася лише з 2004 року. Я б не сказав, що вони працювали неефективно. Їхня робота, зрозуміло, не завжди афішувалася. Проводилися, і досить успішно, операції з розкриття діяльності на території України іноземних спецслужб. Їхніх розвідників виявляли і затримували СБУ, військова розвідка. Після відповідних "процедур" їх передавали "за місцем постійної прописки" – державі, громадянами якої вони є. Такі речі не розголошувалися – за домовленістю сторін.

В основі скасування навчань 2006 року була інша причина. Тоді в липні розпочався лівано-ізраїльський конфлікт. І есмінець, що прийшов на навчання, був дислокований в район конфлікту, щоб забрати дипломатів деяких країн. Щодо проплачених протестантів... Ми живемо в демократичній країні. Якщо більшість її громадян підтримують панєвропейську безпеку, то жодні провокації не дадуть результату.

ДОЛАЮЧИ ЧУЖІ СТЕРЕОТИПИ

– Та в той час ситуація була дещо інша.

– Я прийняв країну, в якій лише восьма частина суспільства підтримувала європейську колективну безпеку.А вже 2010 року третина українців була чітко зорієнтована на політику євроатлантичної інтеграції.. Лише 28 відсотків виступали проти вступу України в НАТО. Це найменша цифра супротивників євроатлантичної інтеграції за всі роки незалежності. Вважаю, що суспільство почуло і мій голос, а я говорив: українці, якщо ми хочемо гарантій нашого суверенітету, безпеки і територіальної цілісності, – наша дорога в євроатлантичну спільноту. Переконаний, якби ми проводили такий діалог із суспільством п'ять і більше років, то донесли б до кожного українця переваги євроатлантичної безпеки, переконали б у виборі на користь України, незважаючи на ту дезінформацію, яку люди впродовж усіх років існування НАТО отримували із передовиць газети "Правда". В України нема іншого шляху, ніж євроатлантична інтеграція.

– Як на мене, то Україна все-таки надто довго долає колоніальну спадщину, яка дозволяє нашим заклятим друзям маніпулювати свідомістю українців.

– Ми живемо в країні, яка протягом століть була під протекторатом різних держав. На рівні етносу в нас нема жодних підстав для ворожнечі. Я, східняк, сприймаю українця – західняка, як брата. Та історія бездержавності породила багато антиукраїнських планів, спрямованих насамперед на знищення національної свідомості. В нас відбирали нашу церкву, нашу мову, наших героїв, історичну пам'ять, культуру, звичаї, традиції. Натомість українцям нав'язували чужі стереотипи мислення.

Коли я був головою Національного банку, 1996 року ми впроваджували банкнотний ряд. На одній із банкнот, як ви знаєте, зображений Іван Степанович Мазепа. На другий день після початку грошової реформи мені телефонує "не перша, але й не друга особа в державі" (голова Верховної Ради Олександр Ткаченко – **ред.**) і таким претензійним тоном каже: "Віктор Андрійович, хто вам дав право вміщувати на грошах портрет зрадника народу Мазепи?" І так далі... Не думаю, що хтось його спонукав до дзвінка. Так тоді вважав багато хто. Але я переконаний, що за часи мого президентства декілька мільйонів людей змінили свою думку про Івана Мазепу, для них він став національним героєм. Не скажу, що я переміг, але саме тоді на державному рівні розпочалася робота з відновлення історичної правди.

Якби ми 2004 року програли, а не перемогли демократичним способом, якби не було тих п'яти років демократії і свободи, якби не було цього демократичного передиху, уявімо собі, що було б в Україні сьогодні...

– Нас лякає нинішній авторитарний режим. Але він був би ще жахливішим за своїми наслідками для нації, якби вона за п'ять років Вашого президентства не пізнала демократичні цінності, не отримала ковток свободи, завдяки яким не згинається її хребет перед антиукраїнською владою. А вона навряд чи вгамується на шляху "зачисток" українства в Україні. Що робити?

УКРАЇНСЬКА ПЕРСПЕКТИКА – В ЄДНОСТІ

– Зрозуміло, що владу треба змінити. Та як зробити так, щоб в Україні не появився Янукович-2? Сьогодні політична боротьба зводиться до банального вибору між персоналіями. Та коли йдеться про українську перспективу, то потрібно змінити не лише політиків, а й політичний курс. В Українській державі має бути українська влада. А вона не формується без свідомої позиції громадян, без їхнього відповідального вибору під час голосування.

Видатні українці – Слава Стецько, В'ячеслав Чорновіл – говорили: "Україна починається з тебе". Від тебе, від кожного з нас залежить її майбутнє. Тому, приймаючи своє рішення за кого голосувати, спочатку визначся, яка в тебе система цінностей, ідеологія, що потрібно твоїй країні, щоб іти в завтрашній день. Врешті, з'ясуй для себе, що ти обираєш: хліб чи свободу. Можна жити, їсти, пити і залишатися твариною. Але Бог нам дав душу, тож маємо бути духовними істотами – людьми. Інколи треба голодувати заради того, щоб ситою була твоя нація, замерзати – щоб теплом зігрілася твоя нація, життям пожертвувати – аби вічно жила твоя нація. Саме таке бачення своєї місії на землі об'єднає українців. Для цього необхідне відновлення національного діалогу.

Я нагадаю слова великого італійця, який сказав, звертаючись до свого народу: "Італійці! Якщо у вас не буде своєї держави, ваш голос ніхто не почує. Ви будете нагадувати байстрюків на задвірках могутніх країн". Якщо ми не вирішимо питання національної єдності, в нас не буде майбутнього. Ви знаєте країну, яка б добилася високих економічних здобутків, не досягнувши єдності?

– Я – ні...

– Отож! Ми програємо українське майбутнє, якщо не сформулюємо голос патріотів, які пам'ятають наших дідів, прадідів, наших героїв, наші цінності, історію, традиції. Їхній голос почують українці. Діалог сприятиме поверненню до одвічних цінностей та ідеалів нації, до європейських стандартів. Чому десять мільйонів людей в одному випадку називають нацією, а в іншому – населенням? У першому випадку ті десять мільйонів, об'єднані почуттям національної спорідненості – моральними цінностями та святинями, мовою, культурою, мають високі стандарти життя, стабільність, верховенство закону. Демократія – одна з невід'ємних умов, яка найкраще розкриває потенціал нації.

Інших десять мільйонів живуть в умовах авторитарного режиму, який ще нікому не приніс добробуту і процвітання. Зате він успішно спекулює на роз'єднаності народу, його регіональних відмінностях, маніпулюючи свідомістю людей.

МОВА, ЯК ГАРАНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

– Однією з ознак європейськості є високий рівень національної свідомості та мова. Саме таким цінностям в Україні оголошено анафему. Нинішня влада викорінює українську мову як найбільше зло, впроваджуючи антиукраїнський закон про мовну політику.

– У жодній цивілізованій країні не міг би бути ухвалений закон, спрямований на витіснення державної мови з активного вживання. У Верховній Раді за так званий мовний закон проголосували люди, яким байдужі інтереси своєї країни, її майбутнє, мова – все, крім власних меркантильних цілей. Вони, як правило, не знають жодної літературної мови, а зазвичай користуються суржиком. Перебуваючи на державній службі, ігнорують українську мову.

Я вже якось говорив, за яких умов чиновники не розмовляють державною мовою. Це відбувається тоді, коли вони зневажають народ країни, якою керують, коли ця країна окупована іншою, або якщо вони не володіють достатніми розумовими здібностями для освоєння мови свого народу. Саме такі люди сьогодні упосліджують мову української нації. Якщо, нав'язуючи "двоязичіє", з України витісняють її мову, то це означає, що імперська політика асиміляції та колонізації триває. Врешті, це яскрава ознака завоювання та поступового знищення однієї нації іншою. Адже сьогодні не обов'язково вбивати націю фізично. Досить убити її мову та культуру, нав'язати їй чужі цінності, роз'єднати, посварити її через фактичне впровадження другої державної мови. А ми знаємо, що фактором консолідації може бути лише одна державна мова. Тим часом влада пішла на цей ганебний і принизливий для українців закон. Хоча, хтозна, можливо, такий урок потрібний моїй нації, бо він її зцементує? Може, саме тепер відбувається мобілізація сплячих.

– Україні потрібна стратегія утвердження національної ідентичності?

– Безумовно. Місія держави – забезпечити корінній нації сприятливі умови для збереження та розвитку власної ідентичності – мови, культури, традиції. На першій позиції національної ідентифікації стоїть мова. А за новоспеченим мовним законом відпадає потреба вивчати і знати українську мову. Що далі? Втратиш мову – втратиш націю – втратиш державу. Українці за жодних обставин не повинні допустити зміни статусу української мови як державної. Адже "нації вмирають не від інфаркту, а коли в них відбирають мову". Це – Ліна Костенко. Для нас українська мова – це гарантія національної безпеки, територіальної цілісності, національної свідомості та історичної пам'яті.

ПРО ЄВРОІНТЕГРАЦІЮ ТА "КОЧУБЕЇВ"

– Сьогодні, схоже, для нас знову дедалі більше стає актуальною теза про опертя на в власні сили. Реальної підтримки з боку міжнародної спільноти Україна не має. Нашу євроінтеграцію призупинено. Ходять чутки, що начебто Обама "віддав" Україну в сферу впливу Росії в обмін на певні її поступки Америці. Яка Ваша думка? Впораємося з викликами новітньої доби?

– Свого часу ми змінили цілі, вартості, забезпечили демократичні процеси, верховенство права і свободу слова в Україні і стали зрозумілими Європі. Тепер через "війну" всередині країни євроінтеграційні процеси дуже уповільнилися. Якщо говоримо про згортання євроінтеграції стосовно України з боку Європейського Союзу, то це помилка ЄС. Паузи тут не може бути, бо відразу активізуються відносини з другою стороною – євроазійською. В нас поменшало друзів у Європі. За останні роки народилося чимало "кочубеїв", які їздять до Брюсселю і пропонують поки що "не пускати" Україну в Європу. А зволікання тут недоречні, хоч як би складалися стосунки наших еліт. Адже щоб відновити відносини з Євросоюзом, знадобиться не один рік.

Тому за кожної нагоди я прошу європейців не експлуатувати почуття "кочубея", не гальмувати процес євроінтеграції України, бо така політика ЄС – програшна. Україна – це вже геополітика. На її території точиться боротьба між демократією і недемократією. Місія України – незамінима. Бо від того, де опиниться Україна, залежатиме, чи в Європі остаточно переможе демократія чи її здолає євразійський авторитаризм. Адже російська експансія загрожує не одній лише Україні, яку зазвичай і досі називають буфером між євразійщиною і вільним світом.

Щодо США, то американська політика має певну циклічність. Кожний новий президент робить перезавантаження, у тому числі, визначає своє ставлення до України. Згодом політика стосовно нашої держави змінюється – під впливом обставин і набутого досвіду.

А розраховувати на власні сили – це позиція сильних особистостей.

"І БРАТОЛЮБІЄ ПОШЛИ..."

– Наша розмова відбувається напередодні 21-ої річниці Незалежності України. Що для Вас означає цей день?

– Якби мене запитали, якою найбільшою мрією була мрія мого батька, діда та прадіда Івана, то я відповів би так: народитися, жити та померти в незалежній Українській державі. Їм про таке мріялося, їм це снилося. Та лише батькові вдалося дожити до Незалежності.

У ХХ столітті основним змістом життя для Симона Петлюри, Михайла Грушевського, гетьмана Павла Скоропадського, Августина Волошина, Романа Шухевича, а ще раніше – для гетьмана Івана Мазепи та багатьох інших українських героїв було проголошення Самостійної України. Для них Україна та її свобода були змістом життя.

Хотів би привітати кожного українця, який читає День Незалежності так, як читали його мої батьки, із великим святом української нації. А побажання мої будуть за Тарасом Шевченком, коли він просив у Всевишнього послати нашому народові "братолюбіє" та "єдиномисліє".

– І Вас – зі святом!

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ІДЕ НА ВИБОРИ

Кандидати від Конгресу Українських Націоналістів по загальнодержавному округу – за списком політичної партії "Наша Україна"

Брацюнь Степан Іванович
Білах Іван Богданович
Василенко Аліна Володимирівна
Гафінова Любов Василівна
Ґусар Віталій Олексійович
Давидчук Василь Сергійович
Івченко Олексій Григорович
Кардаш Катерина Василівна
Лут Іван Миколайович
Манько Володимир Юрійович
Музика Орест Петрович
Олійник Марія Василівна
Олексієвець Леонід Іванович
Пазюра Анатолій Володимирович
Петрова Марія Олегівна
Проценко Володимир Миколайович
Савченко Максим Валерійович
Скринька Тетяна Вікторівна
Соколовська Ірина Володимирівна
Столярков Володимир Аркадійович
Топчій Алла Дмитрівна
Тутік Світлана Юріївна
Ульгурський Ярослав Олексійович
Хомич Іван Сергійович
Шепетюк Юрій Васильович
Якусевич Юрій Геннадійович
Янчук Валентина Василівна
Ярмолінський Олег Мечиславович

Кандидати від Конгресу Українських Націоналістів по одномандатних округах

в/о №11, Вінниця – Березовський В'ячеслав Миколайович
в/о №12, Вінниця – Дмитрів Олег Степанович
в/о №13, Калинівка – Коваль Тарас Іванович
в/о №16, Ямпіль – Потурнак Іван Євгенович
в/о №80, Мелітополь – Ґудзь Віктор Васильович
в/о №97, Бровари – Коханівський Микола Миколайович
в/о №101, Голованівськ – Ролінський Володимир Іванович
в/о № 115, Львів (Сихівський) – Білінський Назар Богданович
в/о № 117, Львів (Франківський) – Василишин Іван Йосипович
в/о № 120, Городок – Куп'як Іван Петрович
в/о № 121, Дрогобич – Гентош Тарас Йосифович
в/о № 124, Сокаль – Дідусь Роман Іванович
в/о № 165, Зборів – Ткач Володимир Михайлович
в/о № 167, Чортків – Віват Іван Осипович
в/о №186, Цюрупинськ – Реуцький Іван Васильович
в/о № 204, Хотин – Клевчик Іван Валентинович
в/о № 206, Чернігів – Рябченко Валерій Миколайович
в/о № 210, Прилуки – Костюк Ольга Іванівна
в/о № 214, Київ (Дніпровський) – Опимах Оксана Григорівна
в/о № 216, Київ (Дніпровський) – Петранюк Володимир Іванович
в/о № 125, Самбір – Лопушанський Андрій Ярославович
в/о № 94, Васильків – Мосійчук Ігор Володимирович
в/о № 76, Запоріжжя – Ткаченко Олег Валентинович
в/о № 172, Харків (Орджонікідзевський) – Дяків Богдан Степанович
в/о № 173, Харків (Комінтернівський) – Туренко Іван Андрійович
в/о № 174, Харків (Ленінський) – Шевченко Жанна Олександрівна

МИ ДУЖИЙ І СИЛЬНИЙ НАРОД

Роман ДІДУСЬ, в/о №124, м. Сокаль, Львівська обл.

Святкуємо 21-у річницю Незалежності. На порозі – вибори до Верховної Ради України. Настрій – кепський. Воістину "свято зі сльозами на очах". Хіба таку державу вимріяли, вистраждали й заповіли нам боротися за неї наші предки?! Вільною серед вільних, рівною серед рівних хотіли ми її бачити у вінку європейських країн. Навіть у страшному сні нам не могло приснитися, що знову доведеться боротися за рідну мову, відстоювати своє право називатися нацією, мати власну історію, власних геніїв, вчених, зрештою, власну землю? І перед ким відстоювати? Перед чужинцями-загарбниками? Ні. Перед доморощеними покручами-манкуртами, в яких від жадібності до наживи роздвоїлись "язики", настала амнезія, руки так повикручувало, що вони можуть виконувати лише один рух – гребти під себе, та ще й посліпли та поглухли "кровосісі" нещасні. І перед тими духовними каліками маємо гнути спину?

Двадцять один рік ми будуємо на своїй землі свою державу. Ми ще не завершили тієї будови, як у нашу хату залiз злодій. Поки в країні вся увага народу була спрямована на "хліб насущний", чужинські попи зробилися основними глашатаями нашої віри, наші підприємства за безцінь розпродано, розкрадено, роздерибанюють ліси і землі, – та хіба все перелічиш, коли кожного дня щось тягнуть з-під рук. А тепер посягнули на найсвятіше – мову, історію, інтелект нації. Хочуть, щоб українці забули, хто вони і для чого Бог споконвіку поселив їх на цій землі. Ось такий маємо День Незалежності.

Але не треба паніки і сліз, бо це найгірша зброя. Ми відсвяткуємо цей день, як наше національне свято. Бо воно освячене кров'ю попередніх поколінь. Ми відсвяткуємо його, бо завдяки Незалежності наша держава з terra incognito в світі перетворилася в країну, про яку почули і знають усі. А ми зберемося з силами, тісно зімкнемо свої ряди і виженемо злодія з своєї хати, не дамо йому порядкувати в ній і тішитися, що він "розводить нас, як кошенят". Не маємо права зупинитися в кінці шляху. Бо це останній бастіон, який треба подолати.

З Днем Незалежності! Слава Україні!

ХТО БОРЕЦЬ, ТОЙ ЗДОБУВАЄ СВІТ

В'ячеслав БЕРЕЗОВСЬКИЙ, в/ог № 11, м. Вінниця

На двадцять першому році Незалежності Україна перебуває на межі втрати своєї державності. У цей критичний час нас аж ніяк не влаштовують ті "політики", які, ховаючись за облудними популістськими лозунгами, намагаються за будь-яку ціну сподобатись своєму виборцеві, брешуть та купують його голоси. Вони приховують справжню диявольську мету своєї участі у виборах: "засіяти" округ, щоби тільки сісти у депутатське крісло і наступні п'ять років множити свої статки, грабуючи народ, розвалюючи власну державу, творячи гріх перед Богом та людьми.

Переконаний, більшість виборців зрозуміють, що рідну державу порятують лише справжні, щирі патріоти, які не мають крадених грошей і не соромляться називати себе націоналістами, тобто активними дієвими патріотами своєї держави, якими, без перебільшення, є більшість свідомих громадян Польщі, Німеччини, Ізраїлю чи Росії.

Вірю, що більшість порядних та чесних громадян визначаться у своєму виборі: тільки той, хто відкрито та принципово відстоює власну громадянську позицію, послідовно впроваджує в життя європейські цивілізаційні цінності, щодень розбудовує Україну навкруг себе, має всі підстави стати обранцем власного народу!

Хто борець – той здобуває світ!

НАМ ЩЕ РАНО ПЕРЕКОВУВАТИ МЕЧІ НА ОРАЛА...

Володимир ТКАЧ, в/о № 165 Зборів, Бережани, Тернопільщина

Сьогоднішня Верховна Рада не відповідає національним інтересам України. Депутатський корпус потребує омолодження та появи людей, які не обтяжені радянським минулим. Державою мають керувати безкорисливі патріоти, для яких інтереси Нації понад усе.

Новий склад парламенту повинен відмінити ганебні закони, що ведуть до викривлення нашої історії, звуження суверенітету та обмеження розвитку української мови, культури, мистецтва.

Лише консолідація національно-демократичних сил приведе нас до перемоги. Українці заслуговують на краще життя.

Наші голоси – наша зброя!

Не допустимо холостого пострілу!

УКРАЇНЦЯМ В УКРАЇНІ – ГІДНЕ ЖИТТЯ

Іван ВАСИЛИШИН, в/округ № 117, Львів

Йти на вибори до Верховної Ради України мене спонукала кризова політична ситуація в Україні. Демократичні блоки, які пройшли до Верховної Ради, повністю дискредитували себе спочатку тим, що у 2006 році не змогли поділити портфелі. Згодом, після 2007 року, коли Конгрес Українських Націоналістів відмовився від участі у виборах до Верховної Ради України на користь двох демократичних блоків НУНС і БЮТ, вони зрадили один одного, а потім – і всіх своїх виборців, втративши більшість у ВРУ. Апогеєм їхньої бездарності і продажності стало ухвалення закону "Про засади мовної політики в Україні" – за їх неофіційної згоди.

Я переконаний, що українську націю в Україні зможуть захистити лише націоналісти. Наш час настав.

У випадку, коли народ не обере до Верховної Ради України націоналістів, ми – українці можемо втратити свою ідентичність і державу, тому наступним нашим кроком буде революційне завоювання влади.

Щоб не допустити кровопролиття в Україні, українці – обирайте у парламент націоналістів, які захистять права корінної нації і забезпечать достойне життя українцям в Україні!

Слава Україні!

ІДУ, ЩОБ ПЕРЕМАГАТИ

Назар БІЛІНСЬКИЙ, в/о № 115, м. Львів

Чому я іду в депутати до Верховної ради України? Насамперед тому, що мене обрала і підтримала моя партія – Конгрес Українських Націоналістів. Завдання Верховної Ради України я бачу в створенні такої системи законодавства, яка сприятиме розвитку Української нації та її громадян, даватиме змогу громадянам реалізувати всі права, визначені Конституцією України, надійно захищатиме ті верстви населення, які потребують соціального захисту та допомоги. Своїм головним завданням вважаю утвердження українських національних цінностей в свідомості громадян України, забезпечення повноцінного функціонування української мови, як державної, на всій території України, припинення зросійщення України.

ЗГУРТУЙМОСЯ ЗАДЛЯ ВЕЛИКОЇ МЕТИ

Іван ВІВАТ, в/о № 167, Чортків, Тернопільщина

Дорогі українці! Сьогодні 21-а річниця Української Незалежності. Влада все зробила для того, аби знівелювати її, довести до декларативності саму суть існування держави. Не даймо тим, котрі відібрали в нас національні багатства і мову, понівечити нашу історію, освіту, прийти до влади і забрати останнє, що в нас залишилося, – наш прапор, герб, цілісність держави. Йдучи до влади, вони знову годують народ порожніми обіцянками і дрібними подачками. Купуючись на таке, ми позбавимо націю майбутнього. Лише патріоти-націоналісти зуміють протистояти грошовим мішкам від п'ятої колони, захистити ідеали свободи і незалежності. Пам'ятаймо, це буде остання битва за Україну і демократію. Лише разом ми зможемо її не програти. Не біймося, згуртуймося задля великої мети, даймо гідну відсіч усім агресорам і поневолювачам української нації. За нами – правда, боротьба багатьох поколінь українців за волю, за справедливість, за честь. Вірмо, що Україна постане наперекір усім ворогам.

Слава Україні! Героям слава!

ЗА ЧЕСТЬ, ЗА СЛАВУ, ЗА НАРОД

Тарас ГЕНТОШ,
в/о 121, м.Дрогобич

Літопис української історії – це шлях нації, яка впродовж століть утверджувала себе, долаючи шлях до Незалежності. Цей день настав 24 серпня 1991 року. Перші кроки незалежності стали випробуванням для всіх нас – тестуванням на зрілість, терпіння, толерантність.

На жаль, маємо сьогодні владу, якій чужі національні святині, а відтак вона виставляє їх на аукціон в обмін на дешевий газ, чим утверджує себе у ролі чужинської окупаційної влади. Зрештою, тепер на торговищі – мова, а комуністи хочуть виставити ще й стяг і гімн України. Доля посилає українцям випробовування, але ми, вірю, здолаємо їх своєю єдністю та волею до боротьби.

…Нам необхідно навчитися обирати майбутнє. Голосуймо за тих кандидатів у народні депутати, які не допустять обрання президента у Верховній Раді, скасують ганебні Харківські угоди, провокаційний мовний закон, а, головне, усунуть від влади тих, для кого Україна – це територія для наживи, викорінять рецедиви комуністичної ідеології. Ми, українці, маємо осягнути науку возвеличення та реалізації української національної ідеї, як це зробили інші нації, привести до влади українців, аби уникнути парадоксів, які маємо зараз. Перечитаймо "Кобзар", щоб збагнути істину: чия правда і воля мають панувати у нашій державі.

Дорогі браття і сестри! Переживаємо час, коли на кону Держава – мрія Ваших батьків, дідів і прадідів.

Слава Стецько ніколи не дбала "ким буде в Українській державі, але свято вірила у майбутність українського народу, вірила, що він буде вільний, бо ж стільки мільйонів загинуло в боротьбі за його волю".

Львівська обласна організація Конгрес Українських Націоналістів вітає усіх з Днем Прапора і Днем Незалежності.

Слава Україні! Героям Слава!

ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ

Володимир ПЕТРАНЮК,
в/о № 216, Київ

Головна мета – розбудова української нації на всіх напрямках соціального, духовного, матеріального розвитку суспільства. Здоровий консолідований український народ, маючи величезний потенціал, подолає всі труднощі тяжкого посткомуністичного спадку. Для практичної реалізації мети відбудови України і виведення її на належний європейський рівень необхідне формування нового українського громадянина. Все починається з людини і завершується людиною. Жодні проекти: економічні, аграрні, культурні, неможливі без їхньої першої ланки-людини, громадянина, українця, як засобу і мети створення квітучої Української держави.

З Днем Незалежності України, дорогі українці!

РАЗОМ УСУНЕМО ГРАБІЖНИКІВ

Віктор ГУДЗЬ,
в/о № 80, Мелітополь

Влада Партії регіонів і їх спільників-комуністів зрадницька і лакейська, бо віддала імперському флоту українську землю, сусідській мові права рідної, а український духовний простір – "русскому міру". Ця влада олігархів – антинародна, бо ховається від народу за охороною, парканами і у вертольотах, бо вдарила по народу пенсійним та податковим законами, бо пограбувала народ. Це – влада бандитів і їх шісток, бо підім'яла суди, прокуратуру і право людини, поставила над законом своїх "смотрящих" і чинить свій "бєспрєдєл".

Я, Віктор Гудзь, член Конгресу Українських Націоналістів, якому виповнюється вже 20 років, залишаюсь вірним заповідям ОУН, серед яких "Не дозволь нікому плямити ні честі ні слави твоєї нації!" Ми разом усунемо зрадників і грабіжників, які плямують націю, від влади. Народу – добробут і законність. З нами Бог і Україна!

ЗРОБИМО УКРАЇНУ ЗАМОЖНОЮ І КРАСИВОЮ

Оксана ОПИМАХ,
в/о № 214, Київ

24 серпня 1991 року збулася одвічна мрія українського народу – здобути власну державу. І водночас з'явився історичний шанс зробити її заможною, здоровою, красивою, справедливою, демократичною європейською країною. Для цього кожен українець, усвідомивши справжню ціну свободи та власну причетність до історії, має відчувати свою відповідальність за долю наступних поколінь.

Але, крокуючи до 21-ї річниці Незалежності Української держави, маємо визнати, що ми багато втратили на цьому шляху. Особливо це стосується культурної сфери, де ми досі пожинаємо плоди атеїстичної та антикультурної політики, що здійснювалась більшовицькою владою в Україні.

Українська мова, культура, інформаційний простір – це речі, критично необхідні для існування нашого народу, нашої незалежної держави. Й боротися за них потрібно так само, як наші славні предки боролися за свою землю, віру, національну гідність.

УСПІХ ПРИЙДЕ НЕОДМІННО!

Іван РЕУЦЬКИЙ,
в/о № 186, м. Цюрупинськ,
Херсонська область

Я йду на вибори до Верховної Ради із своєю програмою національного відродження України. Моя мета – наповнення життя кожного українця національно-духовним змістом, покращення соціально-економічного добробуту кожного громадянина.

З нагоди великого національного свята нашої державності – Дня незалежності України прийміть мої найсердечніші вітання!

1991 року постала Українська незалежна держава. Безумовно, ця визначна дата навічно увійшла в історію України, започаткувала нову епоху в житті українського народу, законодавчо закріпила його вікові, демократичні прагнення до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Перші кроки незалежності стали випробовуванням для всіх нас – тестуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті – на здоровий глузд. Впевнений, що день прийдешній принесе нам світле почуття радості від усвідомлення власної причетності до розбудови Української Самостійної Соборної Держави! Успіх прийде неодмінно!

Від щирого серця й від усієї душі зичу всім українцям щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і наснаги в усіх ваших справах.

Слава Україні!

РІШУЧИЙ КРОК – ДО ПЕРЕМОГИ

Жанна ШЕВЧЕНКО,
в/о 174, м.Харків

Вітаю Вас із Днем Незалежності України. Бажаю сил, здоров'я, духовної міці. Вірю в те, що Ви зможете зробити рішучий крок на захист Української Державності. Зі свого боку продовжуватиму боротьбу за екологічну безпеку, боротьбу проти рекету, катувань у відділках міліції та психіатричних лікарнях. Не будьмо лінивими! Зараз вже не вимагається від більшості з нас воювати зі зброєю у руках. Достатньо лише слідкувати за новинами, допомагати один одному і завжди стояти на боці правди.

ГОЛОСУЙ СЕРЦЕМ!

Валерій РЯБЧЕНКО,
в/о №206, Чернігів

Україна – понад усе! З цим гаслом я іду по життю, ці слова надихають мене до боротьби за права мого народу, за свободу і незалежність. За право бути господарем у своїй державі. Жити на власній, Богом даній землі, яка споконвічно належала нашим предкам і буде належати нашим нащадкам. Україна – не просто територія, обмежена сучасними кордонами, це земля, де живуть українці.

Україна – це ми. Голосуй серцем!

ЗАРАДИ НАЦІЇ І ЛЮДИНИ

Іван КЛЕВЧИК,
в/о № 204, Хотин

Йду до парламенту для того, щоб зберегти перспективи розвитку України, її суверенітет.

Буду захищати духовні цінності, честь та гідність вільної української людини – господаря на своїй землі й у своїй державі Україна. А чинників, які спонукають мене робити цей крок, є дуже багато.

Влада на чолі із Президентом Януковичем зрадила національні інтереси України, підписавши Харківські угоди.

Процвітає ганебна практика закриття україномовних шкіл, переписування української історії, заперечення Голодомору 1932–33 років як геноциду проти української нації, підтримка УПЦ МП, згортання свободи слова. Категорично виступаю проти двомовності.

Буду боротися за те, щоб кожна сільська дитина із найбіднішої родини здобула гарні знання в школі, отримала якісну освіту за державні кошти; хочу домогтися, щоб медицина була якісною і доступною для всіх верств населення.

Україна починається з кожного з нас, з кожної нашої сім' ї, то ж будьмо пильними, захистимо її волю і незалежність задля щасливого майбутнього наших дітей і внуків своїми голосами на парламентських виборах.

Слава УКРАЇНІ!

РЕЖИМ – ПОВАЛИМО

Микола КОХАНІВСЬКИЙ,
№ 97 Бровари, Березань. Київщина

Першочергові завдання, які я перед собою ставлю в разі обрання мене депутатом Верховної ради України, це – домагатися звільнення всіх політрепресованих та незаконно засуджених, покарати всіх винних у репресіях, корупції, тортурах: суддів, прокурорів, працівників МВС. Заборонити продаж і зміни цільового провадження сільськогосподарських земель. Провести інвентаризацію землі та повернути громаді землі, які були виділені з порушенням законодавства. І головне, що хотілося б побажати всім нам, українцям, – ми мусимо повалити окупаційний режим Януковича. Це – завдання всієї української нації, депутатів, інтелігенції, громадян.

НАЙВИЩИЙ ПРОЯВ ПАТРІОТИЗМУ

Ольга КОСТЮК,
в/о № 210, м. Прилуки,
Чернігівщина

У дитинстві мати моєї російськомовної подружки мені сказала: "Ти гарна знахідка для ворога і не забивай голову моєї доньки своєю Україною. Ви були хохлами і ними залишитеся". Інша сусідка, теж росіянка, почувши з радіоприймача народну українську пісню у виконанні Державного хору ім. Г.Верьовки, крикнула своєму чоловікові: "Да виключі в конце концов еті верьовки, надоело уже". В першому випадку мова про "непорушний радянський союз", критика якого сприймалася як державна зрада, та приниження української нації. У другому випадку – ненависть до української мови, культури, традицій. На усі ці неодноразові антиукраїнські закиди, я по-дитячому, але аргументовано відповідала: "А ви їсте українське сало та дихаєте українським повітрям, зате коли помрете, то вас зжере український хробак та лежатимете в українській землі, бо помирати до Росії не поїдете". Діяло на "велікоросов" миттєво.

Минув час, мої пророкування збулися, проте роль моїх сусідок перебрала на себе сучасна антиукраїнська влада, яка затикає вуха, коли чує про необхідність боронити незалежність України, її подальшу розбудову у лоні європейської цивілізації, але відкриває добре вуха, коли їй нашіптує антиукраїнські речі "великодержавний гебешник-сусід". Пройшло небагато часу, щоб кожен з нас зрозумів, що нас знову повертають з вірного шляху, а "дороговкази", що поставила влада, штовхають Україну на шлях корупції, пограбування народу, бідність , дикість та вимирання. Я – за докорінну зміну влади в Україні, зміну тієї системи, що вона розбудувала, аби "покращити життя вже сьогодні". Переламати цю антиукраїнську за суттю владу зможуть тільки патріоти, до яких я належу, а тому свідому йду на вибори. Націоналізм – це найвищий прояв патріотизму.

СИСТЕМУ – ЗНИЩИМО

Ігор МОСІЙЧУК,
в/о № 94, Васильків

Складна політична ситуація в Україні, соціальна несправедливість, масове зубожіння українців, масові репресії проти українських патріотів і головне – реальна загроза консервації комуно-ліберальної системи в цілому і правлячого режиму Януковича зокрема, вимагають від нас – українських націоналістів, рішучих дій, спрямованих на повалення цього режиму та знищення цієї системи.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЯК АГРОНОМ І ЮРИСТ ПОСТАВИЛИ РОСІЙСЬКУ МОВУ ПОЗА ЗАКОНОМ,

або Єдина надія на гінеколога

Марія ОЛІЙНИК

У серпні малоосвічена шушваль, яка зібралася в Донецькій обласній раді на позачерговій сесії, вже вкотре вляпалася в брудну історію і, крутячи хвостиками перед колишнім окупантом, прийняла по-шахрайськи ухвалений Верховною Радою України мовний закон від знаменитих "філологів" Партії Регіонів Ківалова та Колісниченка. Знов нам нав'язують мову вчорашнього окупанта ці новоявлені валуєви і муравйови.

Донецька обласна рада 21 рік незалежності працювала виключно російською мовою: сайт ради, таблички на всіх кабінетах, оформлення при вході, пропускний пункт, дві газети облради – все всупереч законодавству та Конституції України було російськомовним. Однак це не завадило депутатам від ПР розказувати байки як "жестоко угнетался" і "ужасно притеснялся" "язик" на Донеччині. Ці депутати, пригноблені і "насильно українізовані", з нетерпінням чекали повторного тріумфу чужинської мови на нашій землі. Час від часу вони голосували на своїх сесіях за державність російської. Ці антиконституційні рішення або скасовував суд (за поданням прокурора 1997 р. та "Просвіти" в 2006 р.), або ж вони самі (грудень 2004 року). Аж поки не прийшов їхній час.

Кнопкодави і новоявлені валуєви так упивалися власним тріумфом, що не дуже переймалися змістом виплодженого їхньою хворобливою уявою документа. Ось п.2 ст.10 Закону: "Акти місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування приймаються і публікуються державною мовою. У межах території, на якій поширена регіональна мова або мова меншини (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, акти місцевих органів державної влади і органів місцевого самоврядування приймаються державною мовою або цією регіональною мовою, або мовою меншини (мовами) та офіційно публікуються цими мовами."

Раніше як було? Сесії проводилися російською, рішення приймалися російською, внутрішні документи – російською, сайт був на російській.

Але знамениті "мовознавці-юристи" Колесніченко і Ківалов 17 разів послалися на неіснуючі статті законів, а саме на ч.3 ст.8 замість ч.3 ст.7!

Внаслідок їх старань тепер незаконно публікувати рішення Донецької обласної ради російською, тому що російської мови вже немає в переліку мов, для яких така можливість передбачена цим законом! Та й взагалі ніяка мова не входить, тому що в ч. 3 ст. 8 йдеться не про умови, яким повинні відповідати регіональні мови. Тепер, згідно із законом цих мудрагелів від ПР, російську мову не можна застосовувати в роботі облради, на зборах, конференціях, інших офіційних бланках і табличках, в офіційних оголошеннях, у судах, назвах вулиць тощо. Використання російської та і будь-якої іншої регіональної мови в перерахованих 17-ти посиланнях на п.3 ст.8 стало незаконним і буде таким до тих пір, доки Верховна Рада України не підкоригує дебілізм наших народних обранців. Не бракує в цьому законі інших "перлів", зокрема, друге речення в кожній статті закону заперечує перше речення та й взагалі суперечить Конституції України.

Я намагалася достукатися до обласних керівників – облдержадміністрації – Андрія Шишацького і облради – Андрія Федорука. Я надсилала їм результати переписів на території нашої області 1897 та 1910 років, згідно з якими українську визнавали рідною від 70 до 81 відсотка населення. Я подавала їм хронологію нищення української мови та її носіїв за роки СССР на Донеччині, згідно з якою кількість українців зменшилась з 61,61 відсотка в 1926 році до 50,75 відсотка в 1989 році, а відсоток школярів, які мали змогу навчатись українською в результаті примусового зросійщення, зменшився з 79 відсотків в 1932 році до 2,3 відсотка в 1989 році.

Я їм пояснювала, що російська мова – це мова окупаційна. А захисту потребує не окупаційна мова, яка всі ці роки є єдиною державною на Донеччині, а українська. Я вимагала прийняти програму розвитку української мови, української культури та історичної свідомості на території Донецької області на 2012–2014 роки та внести до неї вкрай необхідні пропозиції, спрямовані на утвердження української мови та напрямки її розвитку, забезпечити її фінансування, широко проводити конкретні заходи, спрямовані на відродження української мови, культури, традицій і звичаїв та вшанування видатних історичних подій з історії України.

Я пояснювала їм абсурдність ліквідації в державі Україна щойно відроджених україномовних шкіл № 3, №27, №100 в Макіївці та №111 в м. Донецьку. Сьогодні судові справи по цих школах перебувають у Вищому Адміністративному Суді!

Натомість з бюджету виділялись мільйони на розвиток російської мови, підтримувались газети, які друкуються російською тощо. А рішення, яке прийняли в серпні, стало взірцем колективного розумового розладу. І вже тепер через газету я хочу докричатись до них і запитати: кому ви служите, Шарікови і Швондери, знахабніла п'ята колоно, приручені пігмеї, відірвані від української землі? Свою нікчемність і бездарність у всіх сферах життя ви – залишки колоніальної кремлівської адміністрації, колишні члени КПРС, а тепер члени ПР – вирішили надолужити дебільним мовним законом. Щоб донеччани, яких влада обікрала до останньої нитки, переймались неіснуючою мовною проблемою, яку донецькі депутати тягають від скликання до скликання. А Партія Регіонів навіть вписала в свою програму. Водночас ви закриваєте школи, лікарні, збільшуєте вік виходу на пенсію, позбавляєте доплат 16 категоріям громадян тощо. Донеччани давно вже розібралися в суті проблеми, й навіть перед кожними виборами ПР заводить одну й ту ж платівку?

Саме тому, що влада боїться свого народу, Донецька обласна рада двічі (перший раз в день підписання Президентом України, а другий у день позачергового розгляду в Донецькій обласній раді) таємно збирає тільки керівників бюджетних установ, дає вказівку звезти під стіни облради шкільними автобусами вчителів і працівників бюджетних установ, роздає залежним від неї працівникам прапори Партії Регіонів та дебільні гасла на підтримку "язика". Знаючи, що залежні від них люди мовчки, терпеливо постоять з їхніми атрибутами. Якби влада чула, що говорили ці люди про них і їхню політику після мітингу! Народ не розуміє вас, владу, якою мовою ви б не говорили, – казали примусово зігнані пікетувальники, – це посміховисько. І рейтинг ваш в результаті мовних спекуляцій впав на 5 відсотків, а не підвищився на 1–2 відсотки, як ви сподівались. Бо іноді треба хоч прочитати те, що ти приймаєш. Правда, прочитати закон на Донеччині ніде, бо він надрукований в газеті "Голос України" за 10 серпня, а ця газета не надходить ні в 2000 кіосків "Союздруку", ні в десятки тисяч кіосків приватних. Те саме з газетою "Урядовий кур'єр". У кіосках, на розкладках виключно російська продукція. Таким чином донеччан залишила наша влада поза правовим полем України. Ми живемо в ситуації абсурду. "Одноязикі", психічно хворі люди, які постійно брешуть в ЗМІ про попрання права національних меншин, маючи, як виявилось, на увазі тільки одну, російську, наводять якісь псевдодослідження, згідно з якими українців майже немає на Донеччині, та й з тих, що визнають українську мову рідною, тільки 25 відсотків. А проаналізувати, чому російськомовні українці (російськомовні, бо останню україномовну школу в м. Донецьку закрили в 1965 році, а першу відкрили в 1990 році після чисельних протестів, боротьби і вимог) змушені захищати своє право на навчання дітей українською мовою, ці розумові паралітики не можуть.

Не добровільно відмовились українці Донеччини від своєї рідної української мови, а насильно. І не "історічєскі так сложілось", а примусово, під тиском органів влади, в результаті голодоморів, тюрм і репресій, репатріацій. Тепер на часі відновити знищені права українців, які хоч і не володіють українською, але хочуть, щоб їхні діти без боротьби і судів у своїй державі мали змогу вільно навчатися українською мовою. Вони ж торочать своє: "…принимая во внимание исторические, национально-культурные традиции населения Донецкой области.., поддерживая позицию депутатов Донецкого областного совета 3, 4, 5 созывов относительно функционирования на территории Донецкой области наряду с государственным языком русского языка.., на основании данных Всеукраинской переписи населения 2001 года о языковом составе населения, русский язык в Донецкой области является региональным языком, на который распространяются предусмотренные Законом мероприятия по его развитию, использованию и защите". А що означає вислів "мовний склад населення"? Чому використані дані перепису населення 11-річної давності 2001 року, а не 1897 чи 1910 року?

Коли "Просвіта", відповідно до своїх прав, хотіла повідомити про акцію протесту проти нахабного позачергового прийняття радою цього юридично нікчемного закону, то вперше за всю історію в канцелярії Донецької міської ради відмовились зареєструвати повідомлення. Тепер будемо з ними судитись. Тому коли просвітяни підійшли до межі площі перед облрадою, нас зупинила міліція і пояснила, що Донецьким адміністративним судом вранці 16 серпня партії "Свобода" заборонено мітинг. Але ми їм пояснили, що ми не "Свобода". В результаті колотнечі у зв'язку зі спробою "Беркута" мене затримати міліція нарешті від нас відчепилася, і ми провели акцію протесту.

Зараз наш "профферсор", Президент України Віктор Янукович, маючи в своєму розпорядженні армію висококваліфікованих спеціалістів в інститутах НАН України, на кафедрах у ВНЗ, доручив ще одному "мовознавцю", гінекологу Раїсі Богатирьовій – віце-прем'єру, підготувати проект змін до закону про мовну політику агронома Вадима Колесніченка і юриста Сергія Ківалова.

Народ жартує. Кажуть, краще б він доручив вносити ці зміни проктологу, оскільки цей спеціаліст краще знає, де можна ефективно застосувати згаданий "документ".

м. Донецьк

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9